

Forfatter: Schandorph, Sophus

Titel: Udrag fra EN EKSILERET STUDENTS HÆNDELSER

Citation: Schandorph, Sophus: "Fortællinger", i Schandorph, Sophus: *Fortællinger*, 1901, s. 80.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-schandorph01val-shoot-idm139737874204208/facsimile.pdf> (tilgået 29. april 2024)

Anvendt udgave: Fortællinger

ikke er andet end det trivielleste Hukommelsesværk, at pine sig med et Arbejde, som er ens Natur fjendtligt, det er oprørende. Mange vilde, naar jeg spurgte dem til Raads, raade mig til anden Læsning, f. Eks. af æstetiske Sager; men det er jeg ikke altid oplagt til. Jeg kan blive stærkt greben især af saadanne Digtere, fra hvem det kernesunde slaar mig stærkt og ejendommeligt i Møde, hvad enten det er den højeste Alvor eller de kaadeste Løjer. Derfor kan jeg godt lide Homer, naar jeg maa læse ham paa Dansk, thi Græsk har jeg aldrig kunnet lære, i det mindste ikke, som de vilde lære mig det i Skolen, hvor det mindre kom an paa at forstaa Sætningens Mening end at skelne, om dens Verbum var *Aoristus primus* eller *Aoristus secundus*. Derfor elsker jeg Oehlenschlägers tidligste Digte, hvor Foraaret spirer og gærer, derfor kan jeg betages af Kong Lear, naar han raaber til Tordenen: Ruml, til Du revner; derfor er Høiberg min Bibel. Men jeg kan ikke fordeje meget paa én Gang, og tidt gaar det ikke egentlig op for mig under Læsningen, hvor prægtigt det er. Først naar jeg efter længere Tids Forløb er ude i Terrainet, enten det nu er en rigtig frodig Sommerdag, eller der er ordentligt Humør i Luften med Storm og piskende Snefog, kan noget, som jeg har læst, rinde mig i Hu og gøre mig inderlig godt. Men jeg trænger ogsaa til Mennesker, der kan pirre lidt ved mig, ellers dvasker jeg hen og bliver dum; det kontemplative Liv i en ensom Celle er mig en Pestilens. Jeg har sét „Musernes Dans“ i det spillende Sollys, i den blaalige Dunst over Skovkammen, i Lynets Siksak, i Snefnuggenes Hvirvel — men aldrig „ved Lampen“, tilmed da alle de Lamper, jeg har ejet, har oset nederdrægtig.

Ler Du ad mig, Carlsen? Synes Du, at jeg bliver patetisk Alvorsmand? Du maa bære over med min Patos, ligesom jeg tidt har baaret over med din, men det kan Du ikke huske, din Snøbel. Naar Du har haft en slem Pisk, og jeg trofast har hjulpet Dig med at bære den hjem → og det kan Du ikke nægte, at jeg har gjort adskillige Gange — saa har Du altid haft lyriske Anfald og betroet mig, at det var et svinsk Liv, vi førte, at dit egentlige Fag var det tragisk-heroiske, og at Du digtede paa en Tragedie om Abeilard og Heloise. Kan Du huske, at Taarerne tidt strømmevis randt ned ad dine Kinder, naar Du talte om din gamle Fader, Provsten paa Langeland, hvis Stolthed Du engang havde været, medens han endnu havde Haab om, at Du vilde ende paa Fyns Bispestol, og som Du ikke turde eller ikke nænnede at underrette om, at Du forlængst havde givet Teologien Løbepas?